

La tortuga festival

Dedicat al Comitè d'Escenari del FIMC

L'any de l'últim Festival a Cantonigròs, els del comitè d'escenari van trobar una tortuga que mirava d'arribar a l'escenari. El Festival, a Cantoni o a Vic, sempre s'ha celebrat de dijous a diumenge, i la tortuga la va descobrir la cap del comitè de divendres al matí, la Julieta. L'animal tenia a la closca una curiosa taca blanca en forma de llàgrima i, com si es tractés d'un grup participant al certamen, s'havia fet ja mitja rampa d'accés i semblava decidida a aconseguir fer-ne mitja més. La Julieta va ordenar que la deixessin fer. Faltava mitja hora per començar els concursos i volien veure de què era capaç la tortuga en aquella mitja hora. Però sembla que les tortugues són tímides i el cas és que, en saber-se observada, es va quedar palplantada allà on era, amagada a dintre de la seva closca, i ja no se'n va moure, només va treure el cap de tant en tant per controlar si encara era el centre de l'atenció.

I ho era. En poca estona, la tortuga de la taca es va convertir en l'atractiu del certamen. Quan el primer cor que havia de participar al concurs es disposava a col·locar-se a la rampa, la Julieta, molt seriosament, els va advertir que tinguessin en compte l'animal, i així va ser com el cor, que el constituïen tot de xinesos vestits amb colors llampants, van trencar files per esdevenir de sobte fervents admiradors de l'ésser que s'amagava sota aquella dura carcassa. En va la seva directora els demanava de posar-se com s'havien de posar i de concentrar-se per sortir a competir, que el cor estava emocionat contemplant com l'animal no feia absolutament res; res que no fos estar-se allà, a mitja rampa, sota la seva closca. Al final, també la directora va acabar cedint a l'interès per aquella bèstia, i també va acabar contemplant-la i fins somrient una mica, tot i els nervis i l'atabalament normal del moment.

Va arribar l'hora de començar l'espectacle que, malgrat la tortuga, es va poder engegar amb tota normalitat. El cor va passar ordenadament pel costat de l'animal, sempre amagat sota la seva casa ambulante, i, de sortida de l'escenari, hi va tornar a passar. A aquelles altures, ja havia vingut el segon cor, de Polònia, que es va exclamar també tot contemplant l'animal, amb el mateix procés que el primer grup, o sigui, amb el director primer molest del poc cas que li feia el cor abans de sortir a actuar, tot i que després, com la seva



predecessora, va acabar sucumbint als encants d'un animal que, de fet, no feia res per seduir, que ni es molestava a treure el cap per mirar on era.

Potser és que té vergonya perquè no té nom... -va aventurar una integrant del comitè d'escenari. Deu ser això! -van saltar dos o tres més, del tot convençuts.

I així va ser que van batejar la tortuga, que es va dir Festival, com no podia ser d'altra manera. El comitè d'escenari va convocar d'urgència una reunió, durant el qual es va prendre la decisió d'ajudar com fos el pobre animal a atènyer el seu objectiu, l'escenari, que tampoc era cap cosa de l'altre món, però sí una reivindicació ben lícita tenint en compte que els animals tenen ben poques coses a reivindicar a la vida. El comitè ja es va adonar, però que, si no aconseguien que tragués cap i potes, era materialment impossible que hi arribés.

Realment, la tortuga Festival no va arribar a l'escenari, i mira que el comitè hi va posar tot de la seva banda perquè ho aconseguís. Però tant de soroll la devia atabalar. A més, la rampa que duia a l'espai d'exhibició es va convertir en lloc de pelegrinatge d'organitzadors, participants i públic del certamen, tant que algú, des de l'executiva del Festival, va començar a parlar de fer pagar un suplement especial per veure l'animal -potser així se'ls arreglaven tot d'una els greus problemes econòmics!. Tot això durant el divendres, és clar. Al Festival de Cantoni, les hores i els dies s'allarguen molt perquè passen tantes, tantes coses, que sembla que 24 hores siguin una setmana sencera.

La nit de divendres, el cap d'escenari del moment, en Marçal, va decidir deixar-la fer per veure si, aprofitant el silenci nocturn, la tortuga Festival acabava de fer el cim. La resta del comitè hi va estar d'acord, era el millor que podien fer. La van deixar, doncs, que fes la seva, que descansés o que es decidís a fer el gran pas, i van marxar tots cap a casa.



L'endemà, la tortuga havia desaparegut. Potser va decidir canviar d'objectiu a la vida aprofitant el silenci i la pau -com fem els humans- o potser la va segrestar algun desaprensiu, però no devia ser amb interessos econòmics perquè mai ningú no en va demanar cap rescat. El cas és que la rampa va tornar a ser el lloc per on pujaven i baixaven grups sencers d'artistes nerviosos que pretenien lluir-se a l'escenari sense entrebancs de cap mena. I, després de tant rebombori, diumenge a la tarda va resultar que ningú no se'n recordava que hi hagués hagut un animal a mitja rampa. No us ho prengueu com una actitud desaprensiva: heu de tenir en compte el que us deia abans de l'estira-i-arronsa del temps en el nostre Festival: des de divendres, dos dies enrere, havia passat una eternitat, tota una vida.

Aquest any 2012, el Festival de Música de Cantonigròs se celebra a Vic. I bé, doncs... qui creieu que estava esperant l'efemèride

en un racó del campus que envolta el teatre, a tocar de l'entrada d'artistes? Arraulida en un racó, sota la seva carcassa, els integrants del camp de treball col·laborador la van trobar mentre clavaven pals de banderes. Quan van ensenyar la troballa als organitzadors, aquests darrers es van quedar parats, no pas perquè hi hagués una tortuga sinó perquè tenia una curiosa taca blanca en forma de llàgrima, i això els va sonar a déjà vu, o, en català, a cosa ja vista.

La tortuga es va quedar quieta, immòbil, amagada sota la seva casa ambulat com havia fet un any abans. Tothom la va contemplar i fins va haver-hi qui la va acariciar, però ella es va mantenir inalterable sota la closca. Això sí, quan va caure la nit, un petit grup del comitè d'escenari encapçalat per en Marçal i la Julieta van anar a buscar l'animal, el van agafar i el van entrar d'estranquis a les dependències del teatre. Van passar per davant dels camerinos, van baixar a la planta de l'escenari i van col·locar-hi la tortuga al mig. Després la van aplaudir solemnement. S'ho mereixia: no havia fet el cim, però havia demostrat que no es desisteix d'un projecte només perquè algú ens ha dit que no hi podrem arribar mai.

La tortuga va treure el cap, llavors sí. Va mirar a una banda i l'altra i semblava fins i tot que somreia. La seva taca blanca en forma de llàgrima resplendia sota els focus més brillant que mai.



2n. Concurs Literari de relats curts “Històries de Muntanya”

data màxima de presentació: 23 d'abril del 2013

premi de 1000€ per a l'obra seleccionada pel jurat i publicació de l'obra, per part de l'Associació de Llibreters, coincidint amb la Setmana del Llibre en Català.

Per a més informació consulteu: www.firallibremuntanya.net